

що післяродовий метрит у піддослідних тварин протікав переважно у гнійно-катаральній формі.

В обох групах хворим тваринам застосовували комплексну терапію, яка базувалась на введенні: антибіотика – амоксицилін ін'єкційний 15%, окситоцину, синестролу, загальностимулюючих та дезінтоксикаційних засобів (в/в крапельно розчин 5% глюкози, 0,9% натрію хлориду, Рінгера). Всі препарати вводились згідно настанови до їх використання.

Відмінністю було те, що у групі Д2 тваринам застосовували уротропін 40% (гексаметилентетрамін), який проявляє антимікробні властивості, діє помірно сечогінно та має здатність знижувати бар'єрну активність клітинних мембран, завдяки чому, при загальних токсичних процесах, отруйні речовини порівняно легко поступають в кров і виводяться із організму.

Таким чином після застосованої терапії тварини у всіх групах одужали. Варто зазначити, що у групі Д2 процес одужання тварин був більш динамічним, клінічні ознаки метриту зникли на три доби раніше ніж у групі Д1.

УДК 636.8.09:616.9-07

Давидова А. М., студентка III курсу відділення «Ветеринарна медицина»

Наукові керівники – Федянович А. М., Приходько О. Г., викладачі ветеринарних дисциплін, Новомосковський коледж Дніпровського державного аграрно-економічного університету, м. Новомосковськ, Дніпропетровська обл., Україна

АНАЛІЗ ІНФЕКЦІЙНОЇ АНЕМІЇ КОТІВ (ГЕМОБАРТОНЕЛЬОЗ)

Метою дослідження є аналіз епізоотичних даних, симптоматики та лікування гемобартонельозу котів.

Гемобартонельоз – досить часте інвазивне захворювання для сімейства котятчих. Збудник інфекції – *haemobartonella felis*, цей вид рикетсій швидко гине поза клітинами організмів, переноситься членистоногими, але основним господарем все ж залишаються теплокровні хребетні, зокрема, кішки.

Небезпека криється в прихованому перебігу інфекції: більшість тварин заражаються гемобартонеллами і довгі роки залишаються переносниками, ніяких клінічних проявів не спостерігається. І тільки близько 25% тварин мають виражену симптоматику захворювання.

Шляхи зараження: ушкодження, укуси, що наносяться кішками один одному під час бійок; укуси членистоногих (кліщі, блохи); при переливанні зараженої крові здоровій тварині; в вагітність, під час пологів, годування молоком.

Частіше хворіють тварини до трьох років від народження, більше схильними до активної форми захворювання є самці. Групу ризику складають ослаблені кішки, що обумовлюється супутніми захворюваннями, поганими умовами утримання, вагітністю, пологами. Захворювання загострюється восени, навесні. Осінніми місяцями виявляється приблизно на 40% більше заражень, ніж весняними.

Механізм розвитку. Гемобартонели вражають еритроцити, в результаті клітини знищуються власними макрофагами. Далі фагоцити починають нейтралізувати не тільки уражені паразитами клітини, але і «чисті», здорові еритроцити, що провокує розвиток анемії.

Симптоми: часто гемобартонеллез протікає безсимптомно, виражена тільки легка анемія. Рідше захворювання проявляється важким станом, що включає різку втрату ваги, загальну слабкість, виснаження, зневоднення. Результатом може стати навіть смерть.

Прояви гемобартонельозу: стійке підвищення температури; жовтушність; збільшення частоти дихання; тахікардія; зниження апетиту; «дивні» смакові пристрасті (сміття, пісок); блідість слизових, шкірних покривів; швидке стомлення, млявість.

Діагностика інфекції. Інкубаційний період гемобартонеллеза триває 20 і менше днів. Всі симптоми не специфічні і часто не яскраво виражені, або зовсім відсутні. Це ускладнює діагностику. Складність постановки діагнозу викликає і те, що нерідко до інфекційної анемії разом із загальним виснаженням систем організму приєднуються інші захворювання, це призводить до помилкового діагнозу.

Також анемія може розвиватися в якості симптому досить великого переліку різних хвороб. Ще одна перешкода полягає в тому, що гемобартонелли не завжди виявляються при дослідженні мазків. Мікроорганізми можуть відкріплюватися від стінок еритроцитів під час зберігання крові до моменту безпосереднього аналізу клітин на наявність паразита. У випадках гемобартонеллеза у кішок, захворювання іноді вступає в активну форму. Це може відбуватися як результат стресу: вакцинація, пологи, вірусні інфекції.

Лікування призначається за клінічними ознаками, складаючи схему прийому препаратів, дозування і кратність введення. Лікування тривале – від 2 до 3 тижнів. Лікування комплексне, спрямоване на знищення паразитів. Крім цього, необхідний прийом препаратів, що знімають симптоми захворювання.

Призначаються: антибіотики тетрациклін, доксициклін, окситетрациклін (двічі на добу); препарати заліза для підвищення рівня еритроцитів і гемоглобіну; препарати, що стимулюють вироблення кров'яних тілець; вітаміни; антистресові препарати; крапельниці, що заповнюють втрату рідини в організмі (при зневодненні); преднізолон; переливання крові (кількість процедур залежить від стану тварини, при цьому дуже важливо, щоб донори були вільні від гемобартонеллеза).

Заходи, які може прийняти господар по відношенню до тварин для уникнення зараження гемобартонеллами: повноцінна годівля вихованця; виняток зустрічей з бродячими котами; ретельне дотримання гігієнічних норм утримання котів. Ефективним засобом від поширення гемобартонеллеза є знищення бліх, кліщів в підвалах будинків, на території ділянки і інших місць проживання паразитів. Домашні тварини рідше піддаються зараженню інфекцією, обмеження прогулянок знижує ризики. Дуже важливо вчасно починати лікування тварини, без адекватної медикаментозної терапії майже четверту частину тварин гине. Лікування ж сприятливо позначається на здоров'я вихованця, призводить до одужання.